

Tyroll (VS):

Også jeg skal kritisere den måde, dette bliver jasket igennem på. Men for vores vedkommende er det nok mere en konstatering. Her kommer det åbenbart mere klart frem til overfladen, hvor uendelig ligegyldig behandlingen i folketingssalen er. Det hele er sådan set bestemt på regeringskontoret på forhånd, og man tilsidesætter i høj grad folketinget. Det sker i øvrigt også med meget af den bemyndigelseslovgivning, som bliver kørt igennem her, og det sker også gennem den behandling, forslagene får for øjeblikket i de forskellige udvalg, hvor det er regeringspartierne, der fuldstændig bestemmer, hvad det er for nogle forslag, der skal diskuteres her i salen, og hvilke der ikke skal – og udvælger dem efter, hvordan de vil komme til at stå bedst i debatten, efter deres egen mening. Det er simpelt hen helt ved siden af at praktisere noget sådant, og det burde ikke være muligt at praktisere noget sådant, men det er det altså. Det er altså det, man kalder demokratiets vilkår og vilkårene her i tinget. Det kan vi ikke ændre så meget ved, vi må arbejde inden for de rammer, der er stillet op her.

Vedrørende de forslag, der er lagt frem her, er det helt klart, at de er et forsøg på at løse de problemer, der opstår, fordi bloktilskuddet gives efter såkaldt objektive kriterier og ikke efter det faktiske behov eller det faktiske forbrug i kommunen. Det mente vi nok var mere i overensstemmelse med en reel løsning af problemerne. Men vi skal ikke benægte, at nogle af disse problemer bliver afbødet med dette forlag. Oversigten over virkningen for de enkelte kommuner viser, at vanskeligt stillede kommuner som København, Albertslund og Ishøj f. eks. får mindsket deres problemer noget. Det er meget godt, og det er også meget godt med den vægtning af de sociale kriterier, der er lagt op til, selv om vi selvfølgelig godt kunne tænke os, at man var gået videre, og selv om disse rammer, som det ligger inden for, ikke ligefrem er efter vores smag.

Det kan jo være vanskeligt at tilgodese det faktiske forbrug i kommunerne via ordningen med bloktilskudstildelingen, og derfor finder VS også, at det havde været rimeligere, om man havde betrædt vejen over en forbedring af refusionsordningerne. Men så vil man selvfølgelig få at vide fra kommunalre-

formtilhængere og -forkæmpere, at demokrati og selvbestemmelse må hænge sammen med ansvarlighed. Med disse argumenter vil man sørge for at få de enkelte kommuners administration indordnet i de statslige finanspolitiske foranstaltninger. Sådan som det også har været beskrevet af andre ordførere, er det i virkeligheden det, der har været tilfældet, det, man har villet tilstræbe med den reform, man har gennemført.

Gennem bloktilskud kan man beskære den økonomiske udvikling i kommunerne og har altså også benyttet sig af det, som også andre har været inde på. Man overlader så til kommunalpolitikkerne at gøre det beskidte arbejde med at finde ud af, hvem der skal rammes af de forskellige beskæringer. Vi skal ikke benægte, at nogle kommunalbestyrelsesmedlemmer i enkelte kommuner har vist, at de faktisk elsker at gøre dette beskidte arbejde og netop sørge for, at det rammer de dårligst stillede i de enkelte kommuner. De sociale udbygningsplaner taler deres eget tydelige sprog om, hvilken politik der føres her.

Budgetreformerne med opstillingen af ensartede regnskaber tjener også til at få den kommunale administration til at falde i hak i den statslige styring, så den udvikling, man ønsker for hele landet, også præger udviklingen i de enkelte sektorer.

Over for det siger vi altså, at en refusionsordning i højere grad ville vanskeliggøre de tilbagevendende statslige nedskæringer af tilskuddene, bl. a. fordi staten og regeringen måtte komme med nogle klare anvisninger på, hvad det var for nogle befolkningsgrupper de ønskede at ramme. Det slipper de jo behageligt fri for, sådan som det er for øjeblikket.

Ellers må vi nok sige, at vi finder, de foreliggende forslag er lappeløsninger – bevares, nødvendige lappeløsninger, men trods alt utilstrækkelige lappeløsninger. De reelle problemer løses ikke. Vi er velvillige over for disse lapperier, men havde selvfølgelig fundet det rimeligt, at folketinget havde fået mere anstændige arbejdsforhold omkring behandlingen af forslagene, så vi måske kunne komme til at diskutere flere sociale kriterier og diskutere de enkeltdele, der er i forslagene her.

Det er klart, at der med forslagene i høj grad tilstræbes et ensartet beskatningsniveau, og spørgsmålet er så, om det opstår. Vi er